

Trump của tao, Biden của mày

Ngân Bình

Chị Tụ quay lại mấy lượt vì tiếng cười khúc khích không ngừng của hai cô con gái.

- Bấy coi cái gì mà cười miết vậy?

Khuyên ngược lên, đưa tay ngoắc:

- Má, lại đây coi nè.

Cầm tấm hình trên tay, chị Tụ ngắm nghía một hồi, rồi như khám phá được điều gì thú vị, chị sung sướng la lên:

- Ủa! in như... hai ông già... hồi còn trẻ phải hông?

Chị Thịnh đang trợn gỏi, ngưng tay, cười tươi rói:

- Chớ còn ai trồng khoai đất này. Nhìn kỹ mới thấy hai “chả” không khác gì nhiều. Chỉ là bây giờ già đi, trên mặt có nhiều giao thông hào hơn hồi xưa thôi.
- Mà bây kiếm đâu ra tấm hình này, hay vậy?

Khuyên chỉ Tuyền, trong khi con nhỏ nghinh mặt, trông chảnh dễ sợ:

- Nhỏ Tuyền nè, má thấy nó giỏi ghê hông.

Tuyền cười thích thú:

- Không dám giới đâu, chỉ là hên thôi. Hôm 19 tháng 6, đọc mục “Hình ảnh các chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa ngày xưa” trên báo, thấy tấm hình một anh lính, đầu quấn băng trắng xóa, vết máu còn bết bết trên những cọng tóc bên mang tai, cõng một anh lính khác trên lưng, với chân trái bị thương, máu me ướt đầm ống quần, khuôn mặt đầy vẻ đau đớn. Tấm hình làm em rơi nước mắt. Em nhìn mãi không thôi, càng nhìn càng thấy những nét quen thuộc. Sau cùng thì em nhận ra ba và bác Tụ. Em đưa má coi, má cũng quả quyết “hai ông chớ ai”. Ngay lúc đó em có ý nghĩ, đây là món quà sinh nhật ý nghĩa nhất để tặng ba, nên dặn má giữ bí mật. Em đã gọi lại tòa báo xin tấm ảnh đó. Sau khi nghe em nói, anh chủ báo sốt sắng “để tôi rửa tặng hai bác, như lời cảm ơn dành cho người lính Biệt động quân, một binh chủng mà tôi rất ngưỡng mộ”.

Bảo Huân

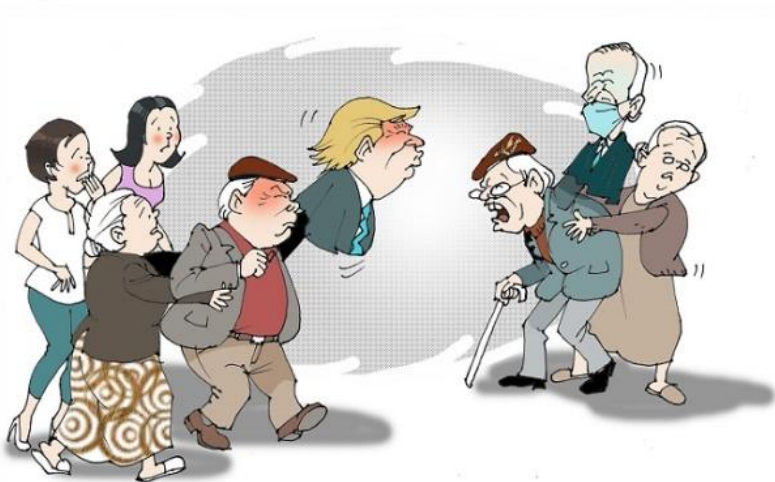
Ngoài phòng khách, tiếng cười nói của hai người bạn già ồn ào không thua lớp trẻ, làm cho không khí căn nhà như ấm lên, dù chẳng có đông đảo bạn bè.

Tháng 8 năm nào Tuyền cũng tổ chức sinh nhật cho ông Thịnh, để ba cô có dịp gặp gỡ bạn bè, chén thù, chén tạc cho ấm cúng tuổi già và cũng là dịp để các ông bạn lính ngày xưa nhắc lại một thuở tung hoành ngang dọc, với lý tưởng kiêu hùng thời trai trẻ. Ông Tụ đến từ Virginia. Lúc nào cũng trước một ngày, sau đó ở lại chơi cả tuần mới về. Đều đặn như vậy không vắng mặt năm nào, khi thì đi cả gia đình, khi thì một

mình ông. Năm nay, khác với mọi năm, vì dịch Covid 19 đang lan tràn, nên Tuyền không mời bạn bè nào khác của ba cô, ngoại trừ gia đình ông Tụ, vì hai ông vốn đã thân thiết nhau từ mấy mươi năm về trước, khi cùng đi lính và cùng chiến đấu, sinh tử bên nhau. Dù chỉ có hai người, nhưng không khí cũng không kém phần sôi nổi khi nhắc lại chuyện ngày xưa. Từ chuyện chinh chiến, tới chuyện tình cảm lúc còn độc thân:

- Tao biết, hồi đó mày bỏ đi chớ tiếc con Hoa hùi hùi.
- Mày cũng vậy chớ có khác gì đâu.
- Ủ tao tiếc đó, rồi sao?
- Trăng sao gì, cuối cùng chỉ có tình bạn vĩ đại giữa tao và mày.
- Ha!ha! đúng, đúng trăm phần trăm.

Tiếng cười vang lên thỏa thích. Hai bà vợ nhìn nhau lắc đầu:

- Có chuyện này mà năm nào cũng nhắc tới, nhắc lui. Hồng chừng bây giờ hai “chả” nhớ lại, rồi tiếc con nhỏ Hoa nào đó. Coi bộ... thiệt chứ hông phải chơi đầu nha chị.

Tuyền gân cổ bênh vực:

- Gì mà tiếc, hồi còn trẻ, tình yêu cuồng nhiệt như vũ bão mà ba với bác Tụ còn sẵn sàng gạt bỏ để giữ vẹn tình bạn. Bây giờ, ông nào cũng có vợ hiền với đầy đủ công, ngôn, dung, hạnh, con cái thì xinh đẹp không thua ai, còn muốn gì nữa mà tiếc, hả bác?

Khuyên trẻ môi:

- Sao có người tự tin quá vậy ta, lại còn dám khen mình xinh đẹp.
- Hi!hi!!! hình như.... trong những đứa con xinh đẹp đó có cả chị nữa đó.
- Rồi Tuyền mơ màng:
- Em thấy chuyện ba người cũng hay và cảm động lắm lắm. Hai chàng yêu một nàng...

*Một người đi với một người
 Một người đi với nụ cười hắt hiu
 Hai người vui biết bao nhiêu
 Một người lặng lẽ buồn thiu đứng nhìn
 ...Bởi lòng đã trót nặng thương
 Thôi ta đứng lại nhường đường anh qua
 Người đi vui với một người
 Biết chẳng một người đang cười mà đau (*)*

Bà Tụ gạt gù khen ngợi:

- Con nhỏ này hát hay quá ta!
- Cám ơn bác. Nhưng mà... ai là người thứ ba? ba con hay bác Tụ?
- Ai biết, hai ông cứ ỡm ờ, đá qua đá lại, muốn giấu hay muốn khoe hồng biết. Bác với má mà cũng hồng quờn để tra hỏi, nên cứ biết vậy thôi.

Khuyên nheo mắt:

- Mà nè, không có chuyện “Thôi ta đứng lại nhường đường anh qua”, mà hai ông cùng đứng lại. Người này nhường người kia, rồi cuộc cả hai ông đều rút lui, vậy mới tội nghiệp cô Hoa chứ.

Bà Thịnh tháo bao tay, gọi Tuyền mấy bận mà con nhỏ chỉ lo cười.

- Tuyền, lấy dao, lấy đĩa sẵn, để chút nữa cắt bánh sinh nhật. Nhớ cắm số 6 với số 8 lên nha.

Tuyền liếc mắt nhìn ra phía trước, giọng thì thầm:

- “Cho ông nhớ, ông không còn trẻ nữa”, phải không má? Má nói vậy hoài mà, và đặc biệt không quên tẩm ảnh này để “surprise” ba với bác Tụ.

Khuyên cũng bắt chước thì thầm theo:

- Không biết hai ông có nhận ra hai chàng chiến sĩ này là mình không ta? Em coi, dù bị thương, nhưng trông vẫn oai hùng và đẹp trai ghê.

Bà Tụ thúc hổi:

- Hai con nhỏ này, đừng tào lao thiên địa nữa, bưng đĩa gỏi với đĩa cua rang me lên trước đi.

Hai cô con gái chun mũi, hít hà:

- Nghe mùi cua thơm phức mới biết bụng mình đang đói cồn cào.

Có tiếng lao xao ngoài phòng khách, tiếng ông Thịnh lớn hơn, rồi tiếng cậu con trai có vẻ hoảng hốt. Tuyền quỳnh quáng:

- Chết mờ, mau lên, ba em mà đói bụng là ông quạu lắm đó.

Vừa ra đến phòng khách, cả bốn người khựng lại trong nỗi bàng hoàng khi thấy hai ông đang xỉ xô nhau, mặt ông nào cũng đỏ bừng, giọng nói không còn bình thường mà trở thành quát tháo:

- Mà có biết, Trump là một kẻ kỳ thị, gian xảo, lường gạt, nói láo. Dân chúng sẽ không tha cho Trump cái tội đã để cho cả trăm ngàn người chết vì bị nhiễm Covid.
- Vậy, chắc dân chúng tha cho Biden và đám dân chủ xách động bạo loạn, đập phá các di tích lịch sử mà mục đích là để triệt hạ ông Trump, chứ đâu thèm quan tâm đến quyền lợi của nước Mỹ. Mà đui hay sao mà không nhìn thấy?
- Tao không đui mà chỉ có mày là thằng ngốc, nên không thấy chính sách ngoại giao của Trump đã làm Mỹ mất đồng minh... Bọn cuồng Trump như mày chỉ là một đám nảo cá vàng.

Mặt bà Tụ xanh mướt, giọng nói lấp bắp:

- Cái... cái... gì vậy trời? Hai ông làm cái gì vậy?

- Tao không cuồng mà tao thích Trump, vì tao nhìn thấy Trump làm được nhiều điều cho đất nước. Có tổng thống nào làm việc không lãnh lương, ngoài ông Trump, và chỉ có Trump mới dám vạch mặt bọn cộng sản Trung quốc.
- Hừ! đạo đức giả, Trump chống cộng sản Trung quốc, chứ đâu chống cộng sản Việt Nam. Bằng chứng là hán cầm cờ đỏ sao vàng vấy lia, vấy lịa. Thấy mà bắt sôi máu. Bởi vậy tao mới nói mày ngu.

Bà Thịnh lấn tới, kéo tay chồng, run giọng:

- Ông điên rồi đó hả? Bạn bè lâu ngày gặp gỡ, sao không nói chuyện gì cho vui, bàn luận chi ba cái chuyện chính trị, rồi không cùng quan điểm thì gấu ó, xỉ vả nhau. Hai ông ơi... làm ơn...

Ông Thịnh đẩy vợ ra phía sau:

- Tránh ra, đàn bà biết gì mà lộn xộn.

Ông Tự cười nửa miệng:

- Còn mày, mày biết được bao nhiêu mà lên giọng thầy đời. Mày giỏi quá sao không nhìn ra Biden chỉ là kẻ bất tài. Không có tài nên phải quỳ gối, tôn vinh một tên tội phạm để kiếm phiếu.
- Đó là hành động của một người có lòng nhân ái, chứ không phải tự cao, tự đại, phách lối như Trump.
- Ha!ha!!! nhân ái. Chỉ có bọn đạo đức giả, đàn độn mới nghĩ vậy, trong đó có mày. Già đầu mà còn ngu.
- Ba ơi! sao ba có thể nói bác Thịnh như vậy?

Những tiếng kêu thảng thốt. Những lời khuyên can trong nỗi nghẹn ngào. Những giọt nước mắt đẫm đau. Tất cả đều không ngăn cản được hai người bạn đã từng vào sinh ra tử, đang mặt sát nhau bằng những ngôn từ xấu xa, nặng nề. Nhớ lại hình ảnh hai người bạn già gặp lại nhau sau mấy mươi năm xa cách, Tuyền ôm mặt khóc nức nở. Làm sao quên được ánh mắt chứa chan niềm vui sướng, khi hai ông ôm riết lấy nhau ngay tại phi trường. Ông này đẩy ông kia ra, ngắm từ trên xuống dưới, rồi đưa tay vò đầu nhau. Tóc tai ai cũng rối bời trong niềm cảm xúc dâng trào. Hơn hai mươi năm xa cách, nỗi nhớ thương chừng như bất tận đã được đền bù ngay trong phút giây hội ngộ đầu tiên. Để rồi từ đó, tình bạn thêm khăng khít, khi vợ con của họ ngày càng gắn bó, thân thiết. Nhưng bây giờ... sẽ còn lại gì sau cuộc cãi vã thật phi lý này.

Trump hay Biden, dù ai làm tổng thống, rồi họ cũng sẽ ra đi. Mọi mâu thuẫn, bất đồng sẽ trở thành quá khứ. Nhưng những mảnh vỡ của tình cảm thắm thiết, đậm đà của đôi bạn già từng sống chết có nhau, từng gắn bó, nương tựa nhau trong mảnh đời lưu lạc trên quê hương thứ hai này, mãi mãi không bao giờ có thể hàn gắn được sau những lời mặt sát thậm tệ như dao cứa vào tim.

Ngân Bình

(*) Nhạc phẩm “Chuyện Ba Người” của NS Quốc Dũng.